

Er is een plek waarop de noodzaak
van elk woord verloren gaat.
Laat ons er gaan zitten.

Laat ons taal vervangen
door de dans van een hand in de wind,
het kreuken van linnen, de zoemende
ondertoon van huid.

Laat schoenen over hout glijden
als een sloep op rustig water.

Laat hier de ochtend staan.
Meet de dag. Zing
tot de avond omarmt,
de muren leeg slaat.

Laat elk zichzelf de pijn aanbinden.
Heftiger kan het niet.

Al die dagen bindt zij zich de boten aan.
Het ritmische getik van dunne masten,
het gillen van een touw in helle hoogte.

Soms nadert zij zachtmoedig licht,
soms ploegt ze richting eiland.
Vriendelijk maar wreed legt zij
haar schuim de aarde om.

Het is een dans. Wij lijden schipbreuk.
Elke avond is het wachten op wat ondergaat.

We schrijven strandwaarts, een man
en huizen die zich kleiner zuigen.
Een vogel duikt, de wandelaar
meet met zijn stappen de weg.

We zijn al ver voorbij onszelf.
Toch stopt hij niet, noch
wenst hij te eten, te praten.

Met zijn tenen is het
alsof ze naar traagheid tasten.
Zo wandelt hij, maar het is net
of hij water naar de horizon draagt.

Hij vult zijn mond, houdt dapper de wangen bol.